

คำวินิจฉัยของ นายผัน จันทรปาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๕

วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลฎีกาส่งข้อโต้แย้งของจำเลย (นายนคร ดวงแก้ว กับพวก) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่
อ. ๒๓๐๕/๒๕๕๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ความเป็นมา

นายนคร ดวงแก้ว และ นายสุบรรณ สาระพันธ์ ผู้ร้องตกเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่
อ. ๒๓๐๕/๒๕๕๒ โดยมีพนักงานอัยการจังหวัดแพร่ เป็นโจทก์ ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกัน
มียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาตอันเป็น
ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖ และ ๑๐๒
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๕๘ และ ๓๒ และจำเลยที่ ๑ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
๗ เดือน ปรับ ๖,๕๐๐ บาท ในคดีที่ต้องหาว่ามีเฮโรอีนและกัญชาไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต
โดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๔๘/๒๕๓๕ ของ
ศาลจังหวัดอำนาจเจริญ และภายในกำหนดเวลาที่ศาลรอการลงโทษ จำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิด
ในคดีนี้อีก จึงขอให้ศาลบวกโทษที่รอการลงโทษไว้เข้ากับโทษในคดีนี้

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒
มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง จำคุกคนละ ๑๕ ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ
ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสาม
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ จำคุกคนละ ๑๐ ปี บวกโทษจำคุกของจำเลยที่ ๑ ที่รอ
การลงโทษไว้เข้ากับคดีนี้ รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๑๐ ปี ๗ เดือน ริมเฮโรอีนของกลาง

ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

ผู้ร้องฎีกา

ปรากฏในคำฟ้องฎีกาว่า ผู้ร้องโต้แย้งว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา
ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด...” และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญ
เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้
บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” ดังนั้น พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕

วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ... กำหนด เป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่าย” จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๖ ใช้บังคับกับผู้ร้องมิได้

ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อโต้แย้งของผู้ร้องเป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติของกฎหมายตามพระราช บัญญัติฉบับนี้ในการวินิจฉัยคดี จึงเป็นกรณีที่มีการโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับ แก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ในคราวประชุมศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งรับคำร้อง ไว้ดำเนินการตามข้อ ๑๐ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นตามคำร้องที่ผู้ร้องโต้แย้ง จึงมีปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยว่า การที่พระราช บัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง บัญญัติให้ผู้ที่มียาเสพติดให้โทษใน ประเภท ๑ ที่กำหนดเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น ข้อสันนิษฐานของข้อกฎหมายนี้จะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ หรือไม่ ซึ่งการโต้แย้งตามคำร้องนี้เป็นการโต้แย้งข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

ข้อเท็จจริง

ตามคำร้อง ปรากฏว่า ผู้ร้องถูกเจ้าพนักงานจับกุมในข้อหาจะมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อเสพ และเพื่อจำหน่ายในปริมาณ ๔๕.๘ กรัม กำหนดเป็นเฮโรอินไฮโดรคลอไรด์บริสุทธิ์หนัก ๓๖.๕ กรัม ผู้ร้องให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ต่อมาในชั้นพิจารณา ผู้ร้องทั้งสองนำสืบปฏิเสธ โดยอ้างว่าได้ครอบครองยาเสพติดไว้เพื่อเสพมิได้มิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย การที่ศาลชั้นต้น วินิจฉัยว่าผู้ร้องครอบครองเฮโรอินบริสุทธิ์เกินกว่า ๒๐ กรัม จึงเป็นการเข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ว่าผู้ร้องมีเฮโรอินไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ผู้ร้องเห็นว่า เป็นการสันนิษฐานที่ไม่ตรงกับความจริง ทั้งนี้ เพราะผู้ร้องเห็นว่า แม้ผู้ร้องจะครอบครองเกินจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ผู้ร้องมิได้มีไว้เพื่อจำหน่ายตามข้อสันนิษฐาน ของกฎหมายซึ่งผู้ร้องได้ให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณาแล้ว และไม่ปรากฏว่า โจทก์มีพยานประกอบว่า ผู้ร้องได้กระทำความผิดฐานมียาเสพติดของกลางเพื่อจำหน่ายและไม่มีพฤติการณ์ใดที่แสดงว่าผู้ร้อง ทั้งสองมียาเสพติดไว้เพื่อจำหน่าย จึงไม่ควรที่ศาลจะพิพากษาลงโทษผู้ร้องในความผิดดังกล่าว ฐานมี ยาเสพติดไว้เพื่อจำหน่าย

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และมาตรา ๖ บัญญัติว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” ดังนั้น ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย” จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๖ ใช้บังคับกับผู้ร้องมิได้ และโจทก์ไม่มีพยานที่รู้เห็นว่า ผู้ร้องร่วมกันจำหน่ายเฮโรอีน ซึ่งแม้ผู้ร้องจะให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน แต่ในชั้นศาลผู้ร้องปฏิเสธ ดังนั้น โจทก์จึงต้องมีหน้าที่พิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ร้องจำหน่ายเฮโรอีนจริง การที่โจทก์ไม่สามารถพิสูจน์ว่าผู้ร้องจำหน่ายเฮโรอีน ผู้ร้องจึงไม่สมควรได้รับโทษในความผิดฐานมีเฮโรอีนไว้เพื่อจำหน่าย และผู้ร้องเห็นว่า ศาลฎีกาควรพิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาที่ผู้ร้องมียาเสพติดของกลางไว้เพื่อจำหน่ายด้วย

ข้อกฎหมาย

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด

ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง บัญญัติว่า “การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย”

ข้อพิจารณาและคำวินิจฉัย

ตามคำร้อง ผู้ร้องโต้แย้งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ นั้น มีข้อพิจารณาดังนี้

๑. วัตถุประสงค์ของการตราพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้การปราบปรามยาเสพติดให้โทษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติดให้โทษที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ทั้งนี้ เพราะปัญหายาเสพติดให้โทษในปัจจุบันเป็นปัญหาสำคัญร่วมกันของนานาประเทศ ประกอบกับยาเสพติดให้โทษเป็นภัยร้ายแรงต่อสุขภาพและชีวิตของมนุษยชาติ จึงต้อง

มีบทลงโทษที่หนักกว่าปกติรวมทั้งต้องมีมาตรการลงโทษขั้นเด็ดขาด ส่วนการที่กฎหมายกำหนดปริมาณสารเสพติดที่มีไว้ในครอบครองในจำนวนที่ชัดเจนโดยไม่คำนึงว่าจะมีไว้เพื่อเสพหรือเพื่อจำหน่ายนั้นก็ถือเป็นมาตรการอย่างหนึ่งเพื่อให้การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษมีผลในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง

มาตรา ๑๕ วรรคสอง ถือเป็นข้อสันนิษฐานของกฎหมายเด็ดขาดว่า ผู้ใดมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นมิได้หมายความว่ากรณีไม่ถึง ๒๐ กรัม จะมีได้มิไว้เพื่อจำหน่าย แต่การพิสูจน์ว่ามีไว้เพื่อจำหน่ายหรือไม่สำหรับกรณีหลังนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นเรื่องๆ ไป

๒. กรณีที่ผู้ร้องมีสารเสพติดตั้งแต่ ๒๐ กรัมขึ้นไป พระราชบัญญัติฉบับนี้มุ่งความผิดตรงที่ว่าแค่บุคคลใดมีไว้ในครอบครองก็เป็นความผิดแล้วโดยที่ยังไม่ต้องจำหน่าย แต่บทลงโทษมีผลเท่ากันไม่ว่าบุคคลจะจำหน่ายหรือไม่ก็ตาม จึงมีข้อสังเกตว่า การกำหนดบทลงโทษในการกระทำเช่นนี้ น่าจะมีการพิจารณาถึงความร้ายแรงและผลของการกระทำในแต่ละขั้นตอนหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ เพราะการลงโทษทางอาญาต่อบุคคลในฐานความผิดที่ต่างกันนั้นย่อมมีผลกระทบต่อสังคม และครอบครัวของผู้กระทำความผิดโดยตรง ประเด็นนี้จึงเห็นว่า ในการมีไว้เพื่อจำหน่ายนั้น อัตราโทษควรกำหนดให้สูงกว่าการมีไว้เพียงแต่ครอบครองหรือไม่

๓. หลักในการพิจารณาความผิดของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ส่วนมากการจับกุมของตำรวจมักจับได้ของกลางในทันที ซึ่งทำให้ผู้ต้องหาต้องยอมจำนนต่อหลักฐานและให้การรับสารภาพ แต่ก็มีคดียาเสพติดให้โทษจำนวนไม่น้อยที่จำเลยมักจะให้การปฏิเสธในชั้นศาล ซึ่งหลักการในการพิสูจน์ความผิดมักเป็นประโยชน์แก่จำเลย ในแง่ที่กฎหมายให้ความคุ้มครองว่าการรับสารภาพที่ศาลจะถือเป็นข้อวินิจฉัยได้เลย โดยเฉพาะในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพนั้นต้องเป็นการสารภาพในชั้นพิจารณาและโทษนั้นเป็นโทษขั้นต่ำเท่านั้น (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖) และเป็นหลักทั่วไปที่ศาลใช้ดุลพินิจชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน ห้ามมิให้พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น หากสงสัยให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗) ซึ่งกรณีตามคำร้องนี้ก็เช่นเดียวกัน

๔. ผู้เสพยาเสพติดให้โทษมักก่ออาชญากรรมและสร้างปัญหาให้กับสังคม ทำให้ประเทศต้องประสบกับความสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ จึงมีเอกสารการวิจัยจำนวนมากสนับสนุนแนวความคิดนี้ โดยเห็นว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้โทษควรเพิ่มโทษให้หนักขึ้นเป็นลำดับ ทั้งผู้เสพ ผู้ผลิต และผู้ค้า

๕. ปัจจุบันการจับกุมคดียาเสพติดให้โทษ มักทำได้เพียงแค่การแก้ไขปัญหที่ปลายเหตุ กล่าวคือ มักจับผู้ต้องหาที่เป็นผู้เสพ หรือผู้จำหน่ายรายย่อยเท่านั้น ซึ่งนอกจากไม่สามารถทำให้ผู้เสพ หรือจำหน่ายเหล่านั้นหลาบจำแล้ว ยังไม่สามารถจับกุมผู้ผลิตหรือผู้ค้ารายใหญ่ได้เพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้มืทธิพลที่มักจะไม่วิ่งร่อนหรือพยานหลักฐานใดๆ ดังนั้น จึงได้มีแนวความคิดให้รางวัลแก่ ผู้ชี้เบาะแสการจับกุมเกิดขึ้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และข้อพิจารณาดังกล่าวข้างต้น คำร้อง ที่ผู้ร้องโต้แย้งนั้น แม้ผู้ร้องยอมรับว่า มียาเสพติดให้โทษที่คำนวณแล้วเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ ๒๐ กรัม ขึ้นไปจริง โดยเป็นการมีไว้เพื่อเสพมิได้มีไว้เพื่อจำหน่ายก็ตาม แต่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ได้กำหนดให้ถือว่าการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ถือเป็น ข้อสันนิษฐานของกฎหมายเด็ดขาด ที่ผู้ร้องไม่อาจนำสืบได้ว่าเป็นการมีไว้เพื่อเสพเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะ เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ต้องการให้มีมาตรการในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่ง กฎหมายนี้ไม่เปิดช่องให้ผู้ร้องนำข้อเท็จจริงมาพิสูจน์เพื่อหักล้าง ข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้เลย

ในประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ บัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลผู้ตกเป็น ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ว่า บุคคลนั้นไม่มีความผิด เห็นว่า การคุ้มครอง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ นี้ เป็นบทบัญญัติที่เป็นหลักทั่วไปเกี่ยวกับวิธีการให้ความคุ้มครองบุคคล ที่ต้องหาว่ากระทำความผิดในทางอาญาจนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิดจริง ซึ่งเป็น เรื่องของการปฏิบัติ (วิธีสบัญญัติ) เท่านั้น แต่พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ๙ ถือเป็นกฎหมาย เฉพาะที่บัญญัติฐานความผิดไว้เป็นกรณีเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิดทางด้านยาเสพติดให้โทษ (สารบัญญัติ) ซึ่งถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงและเป็นมหันตภัยต่อทุกประเทศที่จะต้องให้มีการปราบปราม อย่างจริงจัง จึงมิใช่กรณีที่บุคคลจะอ้างความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้

ดังนั้น บทบัญญัติของมาตรา ๑๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถือเป็นข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่หักล้างมิได้ ที่ผู้ร้องไม่อาจโต้แย้งใดๆ ได้ เป็นเรื่องของการสันนิษฐานเพื่อ “เอาผิด” ต่อผู้กระทำอันเข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมาย แต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ ถือเป็นข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อบุคคลผู้ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา ตราบเท่าที่ ยังไม่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิด ดังนั้น เมื่อผู้ร้องมีการกระทำเข้าตาม องค์ประกอบความผิดตามที่พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ๙ บัญญัติ ก็ต้องมีความผิดตามนั้น แต่ผู้ที่

จะชี้ว่าผู้ร้องมีความผิดหรือไม่ คือศาล ตราบใดยังไม่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่าผู้ร้องได้กระทำความผิด รัฐธรรมนูญให้สันนิษฐานว่า ยังไม่มีความผิด และไม่ให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องเสมือนเป็นผู้กระทำความผิด กรณีตามคำร้องเมื่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ฯ บัญญัติ (สันนิษฐาน) ไว้ชัดเจนว่า การกระทำ เช่นนั้น (มียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ซึ่งคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไปไว้ในครอบครอง) เป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายแล้ว จึงไม่มีส่วนใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓

นายผัน จันทรปาน
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ